

ΕΠΙΤΡΟΠΗ ΤΩΝ ΕΥΡΩΠΑΪΚΩΝ ΚΟΙΝΟΤΗΤΩΝ

Βρυξέλλες, 10.02.1998

COM(1998) 10 τελικό

ΕΚΘΕΣΗ ΤΗΣ ΕΠΙΤΡΟΠΗΣ ΠΡΟΣ ΤΟ ΣΥΜΒΟΥΛΙΟ

ΓΙΑ ΤΑ ΑΙΤΗΜΑΤΑ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ

ΣΤΟΝ ΤΟΜΕΑ ΤΟΥ ΒΑΜΒΑΚΟΣ

1. ΕΙΣΑΓΩΓΗ

Στο Συμβούλιο του Ιουνίου του 1997 στο συμβιβασμό που αφορά τη λειτουργία του καθεστώτος ενίσχυσης στο βαμβάκι διευκρινίζεται, μετά από αίτηση της ελληνικής αντιπροσωπείας, ότι "το Συμβούλιο καλεί την Επιτροπή να υποβάλει, πριν από το τέλος του έτους, έκθεση σχετικά με το καθεστώς ενίσχυσης στο βαμβάκι, αναφερόμενη στα ακόλουθα τέσσερα ειδικά αιτήματα.

- την πληρωμή της ενίσχυσης απευθείας στον παραγωγό·
- ένα σύστημα επιβολής κυρώσεων με βάση τις περιφέρειες·
- την προσαύξηση της εκτιμώμενης παραγωγής κατά ένα ποσοστό ίσο με 7,5%·
- τη δημιουργία ενός νομικού πλαισίου που να επιτρέπει την επανεκτίμηση της παραγωγής κατά τη διάρκεια της ίδιας περιόδου εμπορίας."

Για να μη δημιουργηθεί σύγχυση, διευκρινίζεται ότι η εν λόγω έκθεση περιορίζεται αυστηρά στο αίτημα που διατυπώνεται ανωτέρω και δεν υποκαθιστά, επομένως, την έκθεση που προβλέπεται από τον κανονισμό αριθ. 1553/95 του Συμβουλίου για τη συνολική λειτουργία του καθεστώτος ενίσχυσης στο βαμβάκι, η οποία πρέπει να διαβιβαστεί στο Συμβούλιο και στο Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο το αργότερο πριν από την έναρξη της περιόδου εμπορίας 1999-2000.

Η έκθεση για το αίτημα της ελληνικής αντιπροσωπείας δεν είναι δυνατόν να αποτελέσει συνεπώς μελέτη του συνόλου της οικονομίας του τομέα. Πρέπει να θεωρηθεί διεξοδική εξέταση των τεσσάρων προαναφερόμενων σημείων, των πλεονεκτημάτων και των μειονεκτημάτων που συνεπάγονται, δεδομένου ότι όλες οι υπόλοιπες λεπτομέρειες του καθεστώτος ενίσχυσης παραμένουν αμετάβλητες. Στο στάδιο αυτό η έκθεση δεν συνοδεύεται από καμία πρόταση νομοθετικών τροποποιήσεων.

Οι επιθυμούμενες τροποποιήσεις εκτιμήθηκαν με στόχο να διατηρηθούν ή να ενισχυθούν, εάν είναι δυνατό, τα μέτρα ελέγχου και η αποτελεσματικότητά τους, πράγμα το οποίο αποτελεί συνέχεια των παρατηρήσεων που είχε διατυπώσει προηγουμένως το Ελεγκτικό Συνέδριο στις ετήσιες εκθέσεις του¹. Πράγματι, το Συνέδριο έδειξε ιδίως ότι η ΚΟΑ του βάμβακος είχε αντιμετωπίσει σοβαρά προβλήματα στον τομέα του ελέγχου και είχε υπενθυμίσει ότι τόσο το Συμβούλιο όσο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο είχαν επιμείνει να ενεργήσει η Επιτροπή έτσι ώστε να εφαρμοστούν αποτελεσματικά μέτρα ελέγχου.

---

¹ ΕΕ αριθ. C 309 της 16.11.1993, σ. 1
ΕΕ αριθ. C 340 της 17.11.1996, σ. 1

2. ΥΠΕΝΘΥΜΙΣΗ ΤΟΥ ΙΣΧΥΟΝΤΟΣ ΣΥΣΤΗΜΑΤΟΣ

Τα ακριβή αιτήματα που διατυπώθηκαν από την ελληνική αντιπροσωπεία αφορούν το δικαιούχο της ενίσχυσης, το μηχανισμό σταθεροποίησης καθώς και, για τα δύο τελευταία σημεία, το σύστημα προκαταβολών και, κατά συνέπεια, του υπολοίπου. Όσον αφορά αυτά τα σημεία, η σημερινή κατάσταση συνοψίζεται ως εξής:

2.1 Σύστημα ενίσχυσης και τιμών

Αν και το βαμβάκι δεν περιλαμβάνεται στο παράρτημα II της Συνθήκης, το πρωτόκολλο αριθ. 4 της πράξης προσχώρησης της Ελλάδας αναγνωρίζει ρητά το γεωργικό χαρακτήρα αυτής της παραγωγής και καθιερώνει μία ενίσχυση στην παραγωγή. Στη συνέχεια συμπληρώθηκε με το πρωτόκολλο αριθ. 14 της πράξης προσχώρησης της Ισπανίας και της Πορτογαλίας.

Ένα από τα ουσιαστικά δομικά στοιχεία του καθεστώτος ενίσχυσης στο βαμβάκι αποτελεί το γνωστό σύστημα "deficiency payment". Η ενίσχυση που είναι ίση προς τη διαφορά μεταξύ μιας τιμής στόχου που καθορίζεται από το Συμβούλιο και μιας τιμής της διεθνούς αγοράς που καθορίζεται τουλάχιστον μηνιαία από την Επιτροπή χορηγείται στα εκκοκκιστήρια, τα οποία υποχρεούνται να καταβάλουν σε αντιστάθμιση μια ελαχίστη τιμή στους παραγωγούς. Σκοπός της ενίσχυσης είναι λοιπόν να στηρίζει το εισόδημα των παραγωγών αλλά η λειτουργία της στηρίζεται στα εκκοκκιστήρια. Εξάλλου, η ενίσχυση χορηγείται για τις ποσότητες μη εκκοκκισμένου βάμβακος, οι οποίες ωστόσο διορθώνονται σε συνάρτηση με την απόδοση σε ίνες μετά τον εκκοκκισμό.

Οι τιμές στόχου και οι ελάχιστες τιμές για μη εκκοκκισμένο βαμβάκι τυποποιημένης ποιότητας, για την περίοδο που λήγει το αργότερο κατά την περίοδο εμπορίας 1999/2000, καθορίζονται αντίστοιχα ως εξής: 106,30 ECU/100 χλγρ. και 100,99 ECU/100 χλγρ. Αυτές οι θεσμικές τιμές αφορούν το μη εκκοκκισμένο βαμβάκι υγιούς, ανόθευτης και σύμφωνης με τα συναλλακτικά ήθη ποιότητας, με 10% υγρασία και 3% προσμίξεις και με χαρακτηριστικά που είναι απαραίτητα για να παραχθούν μετά τον εκκοκκισμό 32% ίνες της κατηγορίας αριθ. 5 (μέση κατηγορία βάμβακος, white middling) και μήκους 28 χιλιοστών (1-3/32").

Η περίοδος εμπορίας διαρκεί από την 1η Σεπτεμβρίου έως τις 31 Αυγούστου.

2.2 Μηχανισμός σταθεροποίησης

Η Επιτροπή, μετά από την υποχρέωση που ανέλαβε κατά το Συμβούλιο του Δεκεμβρίου του 1993 να "εξετάσει τα ειδικά προβλήματα του τομέα του βάμβακος υπό το πνεύμα της δίκαιης διαχείρισης", είχε υποβάλει στο Συμβούλιο, το Μάρτιο του 95, μια συνολική έκθεση για τη λειτουργία του καθεστώτος ενίσχυσης και ιδίως για το μηχανισμό των σταθεροποιητών.

Για να υπερβεί τις δυσκολίες που συνδέονται με το γεγονός ότι η αύξηση της παραγωγής σε ένα κράτος μέλος συνεπαγόταν ταυτόσημες κυρώσεις και στα δύο

κράτη μέλη παραγωγής, το Συμβούλιο θέσπισε, από την περίοδο εμπορίας 1995/96, τη θέση σε ισχύ **εθνικών εγγυημένων ποσοτήτων (ΕΕΠ)** με σκοπό να αυξήσει το αίσθημα υπευθυνότητας των παραγωγών κάθε κράτους μέλους. Σε αντιστάθμιση, καταργήθηκε το μέγιστο όριο μείωσης καθώς και η δυνατότητα της μεταφοράς από τη μία περίοδο εμπορίας στην άλλη ενός μέρους αυτών των μειώσεων.

Για να εφαρμοστεί μείωση πρέπει να πληρούνται δύο όροι:

- I. η πραγματική κοινοτική παραγωγή πρέπει να υπερβαίνει την κοινοτική μέγιστη εγγυημένη ποσότητα (ΜΕΠ 1.031.000 τόνοι).
- II. η κατανομή της προαναφερόμενης παραγωγής μεταξύ των δύο κρατών μελών πρέπει να οδηγεί σε πραγματική παραγωγή μεγαλύτερη των 249.000 τόνων (ΕΕΠ) για την Ισπανία ή μεγαλύτερη των 782.000 τόνων (ΕΕΠ) για την Ελλάδα.

Επιπλέον, σε περίπτωση μείωσης που εφαρμόζεται σε ένα μόνο κράτος μέλος, η εν λόγω μείωση βασίζεται όχι στο πλεόνασμα της παραγωγής της σε σχέση με την οικεία ΕΕΠ αλλά στο κοινοτικό πλεόνασμα σε σχέση με την ΜΕΠ.

Πρέπει να υπενθυμιστεί ότι η μείωση εφαρμόζεται στην τιμή στόχου σε ποσοστό 0,5% για κάθε υπέρβαση των ποσοτήτων αναφοράς κατά 1%.

2.3 Σύστημα προκαταβολών και υπολοίπου

Ένας από τους στόχους της μεταρρύθμισης που εφαρμόζεται από την περίοδο εμπορίας 1995/96 είναι η εφαρμογή κυρώσεων που έχουν σκοπό την επιβολή ποινών, κατά τη διάρκεια μιας και μόνον περιόδου εμπορίας στους παραγωγούς που είναι υπεύθυνοι για τις υπερβάσεις που αφορούν την εν λόγω περίοδο εμπορίας. Κατέστη λοιπόν απαραίτητο να προβλεφθεί ένα σύστημα πληρωμής το οποίο να συνδυάζει προκαταβολές που χορηγούνται κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας και την εκκαθάριση ενός υπολοίπου που πρέπει να καταβληθεί στο τέλος της ίδιας περιόδου.

2.3.1 Προκαταβολές

Υπολογισμός των προκαταβολών

Πριν από την έναρξη της περιόδου εμπορίας, η Επιτροπή, σύμφωνα με τη διαδικασία της Επιτροπής Διαχείρισης, καθορίζει την εκτιμώμενη παραγωγή κάθε συγκεκριμένου κράτους μέλους. Δυνάμει του κανονισμού αριθ. 1554/95 του Συμβουλίου για τον καθορισμό των γενικών κανόνων του καθεστώτος ενίσχυσης στο βαμβάκι, τα προαναφερόμενα επίπεδα εκτιμώμενης παραγωγής προσαυξάνονται κατά **15%**, για να υπάρχει περιθώριο ασφάλειας για τον υπολογισμό, μέσω του συστήματος λειτουργίας των σταθεροποιητών, μιας προσωρινής μείωσης.

Σε συνάρτηση με τα κυμαινόμενα επίπεδα της τιμής της διεθνούς αγοράς, τα ποσά των προκαταβολών που χορηγούνται κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας, διαμορφώνονται λοιπόν ως εξής:

$$\begin{array}{l} \text{Τιμή στόχου} \\ - \text{Προσωρινή μείωση} \\ - \text{Διεθνής τιμή} \\ \hline = \text{προκαταβολή} \end{array}$$

Δεδομένου ότι το σημερινό σύστημα προβλέπει ότι η εκτιμώμενη παραγωγή καθορίζεται **μία μόνο φορά**, οι προσωρινές μειώσεις είναι συνεχείς καθόλη της διάρκεια της ίδιας περιόδου εμπορίας και, ταυτόχρονα, διαφέρουν από το ένα κράτος μέλος στο άλλο ανάλογα με το πόσο σημαντική είναι η αντίστοιχη υπέρβασή τους σε σχέση με την οικεία ΕΕΠ. Συνεπώς, οι προκαταβολές που προκύπτουν, για την ίδια διεθνή τιμή, διαφέρουν από το ένα κράτος μέλος στο άλλο.

Το 15% της προαναφερθείσας αύξησης αντιπροσωπεύει δίχτυ ασφαλείας ώστε οι προκαταβολές να μην είναι υψηλότερες, στο τέλος της περιόδου εμπορίας, από τις οριστικές ενισχύσεις που πρέπει να χορηγηθούν. Το ποσοστό αυτό καθορίστηκε, από το δεύτερο έτος εφαρμογής της μεταρρύθμισης (περίοδος εμπορίας 1996/97), λαμβανομένων υπόψη των στατιστικών στοιχείων που αφορούν τις 9 προηγούμενες περιόδους εμπορίας και αφορά την απόκλιση που διαπιστώθηκε μεταξύ της παραγωγής που εκτιμήθηκε πριν από την έναρξή της περιόδου εμπορίας και της οριστικής παραγωγής που καθορίστηκε κατά τη λήξη της περιόδου εμπορίας (βλ. παράρτημα Ι). Τα στατιστικά αυτά στοιχεία δείχνουν ότι το εν λόγω ποσοστό του 15% δεν είναι ούτε αυθαίρετο ούτε υπερβολικό.

Λειτουργία των προκαταβολών

Αμέσως μετά την παραλαβή του μη εκκοκκισμένου βάμβακος από τους εκκοκκιστές (θέση υπό έλεγχο) και από τις 16 Οκτωβρίου μετά την έναρξη της περιόδου εμπορίας, τα κράτη μέλη χορηγούν στους εκκοκκιστές, οι οποίες υποβάλλουν τη σχετική αίτηση, μία προκαταβολή της ενίσχυσης με τον όρο ότι θα συσταθεί εγγύηση τουλάχιστον ίση προς το 110% του ποσού που πρόκειται να προκαταβληθεί. Κατά τη θέση υπό έλεγχο, ο εκκοκκιστής έχει τη δυνατότητα να αναφέρει ότι η ενίσχυση για την οποία ζητά προκαταβολή αντιστοιχεί σε αυτή που ισχύει την ημέρα της θέσης υπό έλεγχο (ενίσχυση της ημέρας) ή σε αυτή που ισχύει μια επόμενη ημέρα (μετακαθορισμός). Η εγγύηση καταπίπτει μέχρι το ποσό κατά το οποίο η καταβληθείσα προκαταβολή υπερβαίνει το ποσό της οριστικής ενίσχυσης που πρέπει να χορηγηθεί.

Η περίοδος εκκοκκισμού κατά τη διάρκεια της οποίας οι ποσότητες μη εκκοκκισμένου βάμβακος μπορούν να τεθούν υπό έλεγχο και να ζυγιστούν λήγει στις 31 Μαρτίου. Ωστόσο, το κράτος μέλος μπορεί να θεσπίσει, από την τρέχουσα περίοδο εμπορίας 1997/98, μεταγενέστερη ημερομηνία λήξης της προθεσμίας στο μέτρο που η διάταξη αυτή δεν διαταράσσει τις εμπορικές πράξεις του τομέα. Στην περίπτωση αυτή, το κράτος μέλος καθορίζει τη νέα

ημερομηνία λήξης το αργότερο 30 ημέρες πριν από τη θέση της σε ισχύ και ενημερώνει αμέσως την Επιτροπή.

Η μηνιαία κατανομή των ποσοτήτων που τίθενται υπό έλεγχο που αφορούν τις τελευταίες περιόδους εμπορίας περιλαμβάνεται στο παράρτημα II. Πρέπει να σημειωθεί ότι, αφενός, η περίοδος διάθεσης της συγκομιδής διαρκεί περισσότερο στην Ελλάδα απ'ότι στην Ισπανία και ότι, αφετέρου, οι μήνες κατά τους οποίους παρατηρείται η μεγαλύτερη δραστηριότητα είναι ο Οκτώβριος και ο Νοέμβριος. Κατά μέσο όρο, οι ποσότητες που τίθενται υπό έλεγχο μέχρι τα τέλη Οκτωβρίου και τα τέλη Νοεμβρίου αντιπροσωπεύουν, για την υπό εξέταση περίοδο, αντίστοιχα το 43% και 66% του συνόλου στην Ελλάδα και το 77% και 96% του συνόλου στην Ισπανία.

Η περίοδος κατά τη διάρκεια της οποίας οι συναλλασσόμενοι μπορούν να καταθέτουν αιτήσεις προκαταβολής της ενίσχυσης λήγει επίσης στις 31 Μαρτίου, χωρίς όμως να υπάρχει καμία δυνατότητα για το κράτος μέλος να καθορίσει, όπως για την περίοδο εκκοκκισμού, προγενέστερη ημερομηνία.

2.3.2 Υπόλοιπο

Στο τέλος της περιόδου εμπορίας η οριστική παραγωγή κάθε κράτους μέλους, που καθορίζεται το αργότερο πριν από το τέλος Ιουνίου, επιτρέπει να καθοριστεί το επίπεδο οριστικής μείωσης που εφαρμόζεται σε καθένα από αυτά.

Για κάθε περίοδο για την οποία έχει καθοριστεί τιμή της διεθνούς αγοράς του βάμβακος, προκύπτει μία ενίσχυση που λαμβάνεται με τον ακόλουθο τρόπο:

Τιμή στόχου

- Οριστική μείωση της τιμής στόχου (οριστική μείωση)

- Παγκόσμια τιμή

= Ενίσχυση

Τα ποσά των ενισχύσεων που υπολογίζονται μ'αυτόν τον τρόπο μπορούν ωστόσο να προσαυξάνονται, δυνάμει του άρθρου 2 παράγραφος 4 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1553/95 του Συμβουλίου, αν στο τέλος της περιόδου εμπορίας πληρούνται οι τρεις ακόλουθοι όροι:

- μία σταθμισμένη τιμή της διεθνούς αγοράς μεγαλύτερη από 30,2 ECU/100 χλgr.
- δημοσιονομικές δαπάνες χαμηλότερες από 770 εκατ. ECU,
- παραγωγή του κράτους μέλους μεγαλύτερη από την οικεία ΕΕΠ²,

---

² προσαύξηση η οποία δεν μπορεί ωστόσο να οδηγήσει σε επίπεδο ενίσχυσης υψηλότερο από τα δύο ανώτατα όρια που αναφέρονται στον

Ως εκ τούτου τα ποσά των οριστικών ενισχύσεων προκύπτουν ως εξής:

$$\begin{array}{l} \text{Ενίσχυση} \\ + \text{Προσαύξηση της ενίσχυσης} \\ \hline = \text{Οριστική ενίσχυση} \end{array}$$

Το υπόλοιπο που πρέπει να πληρωθεί στους εκκοκκιστές στο τέλος της περιόδου εμπορίας αντιστοιχεί, ως εκ τούτου, στη διαφορά μεταξύ του επιπέδου των οριστικών ενισχύσεων και εκείνου των χορηγηθεισών προκαταβολών. Ενώ διαφέρει από το ένα κράτος μέλος στο άλλο, το υπόλοιπο είναι στην πραγματικότητα ταυτόσημο καθόλη τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας και δεν εξαρτάται από την περίοδο για την οποία καθορίστηκε ένα επίπεδο διεθνούς τιμής. Μπορεί πράγματι, να προκύψει ως εξής:

$$\begin{array}{l} \text{Οριστική μείωση} \\ - \text{προσωρινή μείωση} \\ + \text{προσαύξηση της ενίσχυσης} \end{array}$$

Το σύνολο του μηχανισμού που περιγράφεται ανωτέρω οδήγησε στις ακόλουθες πληρωμές του υπολοίπου για την περίοδο εμπορίας 1996/97:

32,315 ECU/100 χλγρ. στην Ελλάδα

0,744 ECU/100 χλγρ. στην Ισπανία

Το υπόλοιπο που πρέπει να καταβληθεί στους έλληνες εκκοκκιστές έφθασε, κατά συνέπεια, σε αρκετά σημαντικό χρηματικό ποσό (περίπου 50% των οριστικών ενισχύσεων) λόγω του επιπέδου της πραγματικής ελληνικής παραγωγής το οποίο ήταν αρκετά χαμηλότερο απ'αυτό που είχε εκτιμηθεί (-24%). Αντίθετα, το υπόλοιπο που πρέπει να καταβληθεί στους ισπανούς εκκοκκιστές είναι μάλλον χαμηλό λόγω του ότι η πραγματική ισπανική παραγωγή έφθασε σε επίπεδο μεγαλύτερο από αυτό που είχε εκτιμηθεί (+13,6%), πλησίασε δηλαδή πολύ το ποσοστό του 15% κατά το οποίο προσαυξάνεται η εκτιμώμενη παραγωγή.

2.4 Οι οικονομικοί φορείς του κλάδου

Οι κύριοι φορείς της γεωργικής παραγωγής βάμβακος με την αυστηρή έννοια είναι οι οργανώσεις παραγωγών και τα εκκοκκιστήρια. Θα περιοριστούμε εδώ σε μία σύντομη ανασκόπηση αυτών των δύο κατηγοριών, παραλείποντας την περιγραφή του κλάδου που χρησιμοποιεί το βαμβάκι ως πρώτη ύλη, δηλαδή κυρίως της νηματουργίας και της υφαντουργίας.

προαναφερθέντα κανονισμό, από τα οποία το ένα αντιστοιχεί στην ενίσχυση χωρίς μείωση και το άλλο στην ενίσχυση που προκύπτει από την αύξηση των ΕΕΠ (270.000 τόνοι για την Ισπανία και 850.000 τόνοι για την Ελλάδα).

2.4.1 Οι ομάδες παραγωγών

Κατά τη δεκαετία του 80, η Κοινότητα ενθάρρυνε τη σύσταση ομάδων παραγωγών στον τομέα του βάμβακος. Είχε προβλεφθεί ενίσχυση στην εκκίνηση και ενισχύσεις στις επενδύσεις, ιδίως για την αγορά γεωργικών μηχανών συγκομιδής.

Σήμερα, ο εξοπλισμός σε μηχανές συγκομιδής έχει γενικευθεί, τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ισπανία. Οι ομάδες παραγωγών έχουν ακόμη την ευθύνη της διαχείρισης του συνόλου αυτού του υλικού. Αντίθετα, δεν φαίνονται πολύ δραστήριες στον τομέα της συγκέντρωσης και της προσαρμογής της προσφοράς των παραγωγών: πρέπει ωστόσο να αναγνωρισθεί ότι τις λειτουργίες αυτές μπορεί να τις επιτελέσει η βιομηχανία που χρησιμοποιεί ως πρώτη ύλη το βαμβάκι (συνεταιρισμοί ή όχι). Στην Ισπανία, οι ομάδες παραγωγών δεν είναι πολύ οργανωμένες και, εξάλλου, συγκεντρώνουν μόνο το 12% των παραγωγών.

2.4.2 Τα εκκοκκιστήρια

Στην Ελλάδα, επί συνόλου 90 επιχειρήσεων περίπου, οι συνεταιρισμοί αντιπροσωπεύουν περίπου το ένα τρίτο με ικανότητα εκκοκκισμού περίπου 40% ανά ώρα. Για τον εν γένει τομέα, δεν υπάρχουν ιδιαίτερες δυσκολίες δεδομένου του υψηλού επιπέδου της παραγωγής.

Στην Ισπανία, επί συνόλου 18 επιχειρήσεων, οι συνεταιρισμοί αντιπροσωπεύουν επίσης το εν τρίτο. Για τον εν γένει τομέα, πρέπει να σημειωθεί η πλεονάζουσα ικανότητα εκκοκκισμού την οποία έχει η βιομηχανία σε σχέση με την προσφορά των παραγωγών, ιδίως κατά τις πρόσφατες περιόδους 1993/94 έως 1995/96, κατά τις οποίες η παρατεταμένη ξηρασία αποδείχθηκε ένας σημαντικός περιοριστικός παράγοντας. Εντούτοις, αν συνεχιστεί η αύξηση των εκτάσεων που διαπιστώθηκε το 1996/97 και 1997/98 δεν αποκλείεται να σημειωθεί βελτίωση της ισορροπίας μεταξύ της προσφοράς και της ζήτησης.

2.4.3 Χρηματοοικονομική σχέση μεταξύ των εκκοκκιστών και των παραγωγών

Η ενίσχυση χορηγείται μόνο στα εκκοκκιστήρια που υποβάλλουν τη σχετική αίτηση και που καταθέτουν σύμβαση στην οποία προβλέπεται η πληρωμή στον παραγωγό μιας τιμής τουλάχιστον ίσης προς την ελάχιστη θεσμική τιμή. Η εν λόγω σύμβαση πρέπει επίσης να περιλαμβάνει μία ρήτρα που προβλέπει ότι, σε περίπτωση εφαρμογής των μηχανισμών μείωσης και αύξησης της ενίσχυσης, η συμφωνηθείσα τιμή θα προσαρμοστεί σε συνάρτηση με τις επιπτώσεις των διατάξεων που αφορούν αυτούς τους δύο μηχανισμούς επί της οριστικής ενίσχυσης.

Κατά τη θέση υπό έλεγχο του μη εκκοκκισμένου βάμβακα, ο εκκοκκιστής προβαίνει σε μια πρώτη πληρωμή στον παραγωγό λαμβάνοντας φυσικά υπόψη το επίπεδο των προκαταβολών που έχει λάβει: στον τομέα των τιμών, οι

εκκοκκιστές μεταφέρουν, κατά συνέπεια, στους παραγωγούς την αβεβαιότητα ως προς τα επίπεδα των οριστικών ενισχύσεων που τους χορηγούνται στο τέλος της περιόδου εμπορίας. Μόλις εισπραχθεί το υπόλοιπο στο τέλος της περιόδου εμπορίας, οι εκκοκκιστές μπορούν τότε να πραγματοποιήσουν τη δεύτερη πληρωμή στους παραγωγούς, η οποία πρέπει να επιτρέπει, όπως προβλέπεται από την κανονιστική ρύθμιση, μία συνολική πληρωμή που να αντιστοιχεί στην ελάχιστη τιμή.

Η πληρωμή των παραγωγών σε δύο στάδια αποτελεί ένα μέτρο που λαμβάνουν οι εκκοκκιστές για λόγους χρηματοοικονομικής προνοητικότητας. Πράγματι, αν προέβαιναν σε μία και μόνον πληρωμή, αυτή θα μπορούσε να αποδειχθεί στο τέλος της περιόδου εμπορίας υπερβολικά υψηλή και θα ήταν προφανώς δύσκολο να ανακτήσουν το επιπλέον καταβληθέν ποσό. Παράλληλα, οι προκαταβολές της ενίσχυσης που θα υπερέβαιναν το ποσό των οριστικών ενισχύσεων, θα ανακτώνταν μέσω των συσταθισών εγγυήσεων του 110%. Εξάλλου, πρέπει να σημειωθεί ότι, για την περίοδο από 1ης Σεπτεμβρίου έως 15 Οκτωβρίου, το μη εκκοκκισμένο βαμβάκι που τίθεται υπό έλεγχο δεν είναι δυνατό να τύχει αμέσως προκαταβολών.

Το σύστημα αυτό χορήγησης στους εκκοκκιστές κοινοτικών επιδοτήσεων σε δύο στάδια με μορφή προκαταβολής και υπολοίπου επέδρασε με διαφορετικό τρόπο στη συμπεριφορά του κλάδου του βάμβακας στα δύο κράτη μέλη.

Στην Ελλάδα, οι εκκοκκιστές πλήρωσαν πράγματι τους παραγωγούς σε δύο στάδια· οι εν λόγω παραγωγοί, οι οποίοι δεν ικανοποιήθηκαν με την πρώτη πληρωμή τους, κράτησαν τη συγκομιδή του μη εκκοκκισμένου βάμβακος με την ελπίδα ότι οι τιμές θα βελτιώνονταν κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας. Αυτή η συγκυρία είχε επιπτώσεις στη διάθεση της συγκομιδής και, ως εκ τούτου, στο ρυθμό με τον οποίο το βαμβάκι ετέθη υπό έλεγχο. Συνεπώς, διαταράχθηκε και αυτή καθαυτή η περίοδος εκκοκκισμού.

Στην Ισπανία, η κατάσταση είναι διαφορετική στο βαθμό που η βιομηχανία εκκοκκισμού χαρακτηρίζεται από πλεονάζουσα ικανότητα σε σχέση με την προσφορά των παραγωγών. Στο πλαίσιο αυτό, οι εκκοκκιστές προέβησαν, τουλάχιστον για την περίοδο εμπορίας 1996/97, σε μία μόνο πληρωμή στους παραγωγούς, η οποία αποδείχθηκε στη συνέχεια σαφώς υψηλότερη από την τελική ελάχιστη τιμή.

3. ΑΜΕΣΕΣ ΠΛΗΡΩΜΕΣ ΣΤΟΥΣ ΠΑΡΑΓΩΓΟΥΣ

3.1 Υπενθύμιση του ελληνικού αιτήματος και της αιτιολόγησής του

Διατηρώντας συγχρόνως την αρχή των άμεσων πληρωμών (deficiency payment) και τον κανόνα της χορηγούμενης επιδότησης για την παραχθείσα ποσότητα, η ενίσχυση θα καταβάλλεται άμεσα στον παραγωγό και μέσω των ενώσεων παραγωγών (ΕΠ) οι οποίες εξάλλου είναι επί του παρόντος ολιγάριθμες και θα

μπορούσαν να ανέλθουν σε 300-400 μονάδες για να καλυφθεί ολόκληρη η παραγωγή.

Η νέα αυτή οργάνωση της χορήγησης κοινοτικών κονδυλίων, η οποία υφίσταται εξάλλου για ορισμένες ΚΟΑ (ιδίως για τον καπνό), θα παράσχει επίσης τη δυνατότητα να διατηρηθεί η αρχή της ελάχιστης τιμής που καταβάλλεται στους παραγωγούς, η οποία θα διασφαλίζεται από τις ΕΠ.

Εκτός από την είσπραξη της κοινοτικής ενίσχυσης και την καταβολή της ελάχιστης τιμής στους παραγωγούς που είναι μέλη της οργάνωσής τους, οι ΕΠ θα επιλέγουν μία από τις ακόλουθες εναλλακτικές λύσεις όσον αφορά την εμπορία των ινών:

α) εμπορία μέσω των ΕΠ

Στην περίπτωση, της εναλλακτικής αυτής λύσης, οι οργανώσεις των ΕΠ εξακολουθούν να έχουν υπό την κατοχή τους τις ίνες και κατά συνέπεια είναι υπεύθυνες για τη διάθεσή τους στην αγορά. Στην περίπτωση αυτή, οι ΕΠ θα μπορούσαν να διαθέτουν τις δικές τους εγκαταστάσεις εκκοκκισμού (δημιουργώντας ενδεχομένως έναν συνεταιρισμό), ή να μισθώνουν τις εγκαταστάσεις εκκοκκιστηρίων ή ακόμα και να αναθέτουν τη μεταποίηση του μη εκκοκκισμένου βάμβακος για δικό τους λογαριασμό.

Στις δύο τελευταίες περιπτώσεις, τα εκκοκκιστήρια θα εισπράττουν σε αντιστάθμισμα, από μέρους των ΕΠ, είτε μία κατ'εξαποκοπή πληρωμή ανά ποσότητα εκκοκκισμένου βάμβακος (που θα αποτελεί κατά κάποιο τρόπο την αμοιβή για μια εργασία φασόν) είτε, ένα ποσό που θα καλύπτει τη μίσθωση των εγκαταστάσεων εκκοκκισμού.

Στην εναλλακτική αυτή λύση, θα περιοριστεί σαφώς το ειδικό βάρος των ιδιωτικών εκκοκκιστηρίων τα οποία δεν θα αποτελούσαν πλέον παρά τους μεσάζοντες και θα έχαναν τον εμπορικό τους ρόλο. Όσον αφορά τους μεμονωμένους παραγωγούς, η κατάστασή τους θα παρέμενε αμετάβλητη. Οι ελληνικές αρχές εκτιμούν ότι βραχυπρόθεσμα η εν λόγω εναλλακτική λύση θα αφορούσε το 40% της συνολικής παραγωγής μέσω των συνεταιρισμών. Για το λόγο αυτό προτείνεται η ακόλουθη δεύτερη εναλλακτική λύση.

β) εμπορία μέσω των εκκοκκιστηρίων

Στην περίπτωση αυτή, τα εκκοκκιστήρια είναι οι ιδιοκτήτες των ινών και κατά συνέπεια παραμένουν υπεύθυνοι για τη διάθεσή τους στην αγορά, γεγονός που αντιστοιχεί στην υφιστάμενη κατάσταση. Εντούτοις, αντί να καταβάλλεται η ελάχιστη τιμή κατά τον τρόπο που καταβάλλεται επί του παρόντος, τα εκκοκκιστήρια θα έπρεπε να εγγυώνται στις οργανώσεις παραγωγών την πληρωμή ενός ποσού που αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ της ελάχιστης τιμής

και της ενίσχυσης: οι ελληνικές αρχές θα επιθυμούσαν να καταστεί δυνατό να αποτελέσει η εν λόγω υποχρέωση αναπόσπαστο τμήμα ενός κοινοτικού κανονισμού.

Ένα από τα αποτελέσματα της εν λόγω τροποποίησης σχετικά με το δικαιούχο της ενίσχυσης θα ήταν να μειωθεί η σημασία του τομέα του εκκοκκισμού έναντι των παραγωγών από άποψη συμβάσεων και τιμών. Η διαδικασία που επιθυμούν οι ελληνικές αρχές εξελίσσεται σε δύο στάδια: αρχικά οι προαναφερθείσες δύο εναλλακτικές λύσεις α) και β) θα συνυπάρχουν. Τελικά, δεδομένου ότι η πρώτη εναλλακτική λύση θα μπορέσει να απορροφήσει το σύνολο της παραγωγής, θα είναι και η μόνη επιτρεπόμενη.

3.2 Ανάλυση των σχεδιαζόμενων τροποποιήσεων

Για τους παραγωγούς, η εμπορία των ινών από τις ΕΠ θα πρέπει να οδηγεί στα ακόλουθα πλεονεκτήματα:

- ενθάρρυνση της βελτίωσης των δομών των ΕΠ.
- η ιδιότητα του άμεσου δικαιούχου της ενίσχυσης αναμένεται να καταστήσει περισσότερο υπεύθυνους τους παραγωγούς όσον αφορά το επίπεδο της συνολικής παραγωγής και, κατά συνέπεια, όσον αφορά τις κυρώσεις για υπερβάσεις της ΕΕΠ.
- η άμεση πληρωμή της κοινοτικής επιδότησης χωρίς τη μεσολάβηση των εκκοκκιστηρίων θα μπορούσε να επιταχύνει την πληρωμή της ελάχιστης τιμής στον παραγωγό.
- τα ενδεχόμενα περιθώρια κέρδους που προκύπτουν από τη διαχείριση της ενίσχυσης θα μπορούσαν να μεταφερθούν από τις ΕΠ στα μέλη τους.

Αντίθετα, η εμπορία των ινών από τις ΕΠ συνεπάγεται την ευθύνη των ΕΠ για την θέση υπό έλεγχο καθώς επίσης, και ιδίως, την ευθύνη για την υποβολή αιτήσεων χορήγησης προκαταβολών και ενισχύσεων και, κατά συνέπεια, την ευθύνη για τον εκ των υστέρων καθορισμό, δεδομένου ότι θα είναι στο εξής οι δικαιούχοι της ενίσχυσης. Εξάλλου, οι ΕΠ θα έχουν επίσης την υποχρέωση να καταβάλουν αρχικές εγγυήσεις για τις προκαταβολές που θα εισπράξουν.

Η διαχείριση των αιτήσεων για τη θέση υπό έλεγχο δεν δημιουργεί στην πράξη παρά πρακτικά προβλήματα διοικητικής φύσης καθώς και προβλήματα υποδομής όσον αφορά τον εξοπλισμό για τη ζύγιση. Αντίθετα, η διαχείριση των προκαταβολών και των ενισχύσεων (και ιδίως των εκ των υστέρων καθοριζόμενων ενισχύσεων) είναι ευαίσθητη στο μέτρο που οι εν λόγω προκαταβολές και ενισχύσεις απαιτούν όχι μόνο επαρκή γνώση της διεθνούς αγοράς αλλά και, σε ορισμένες περιπτώσεις, ορθή πρόβλεψη της μεταβολής των διεθνών τιμών. Όσον αφορά τις αρχικές εγγυήσεις, προϋποθέτουν τραπεζικές διευκολύνσεις. Όσον αφορά τη λειτουργία τους επί του παρόντος, τόσο στην Ελλάδα όσο και ιδίως στην Ισπανία, υπάρχουν ενδείξεις ότι η διάρθρωση των ΕΠ δεν επιτρέπει στις περισσότερες εξ αυτών να αντιμετωπίσουν άμεσα τις προαναφερθείσες δυσκολίες και προβλήματα.

Ο έλεγχος της παραγωγής θα πραγματοποιείται, όσον αφορά το μη εκκοκκισμένο βαμβάκι, σε επίπεδο ΕΠ, διότι στο στάδιο αυτό θα πραγματοποιείται η θέση υπό έλεγχο: τα σημεία ελέγχου θα ανέρχονται κατά συνέπεια σε 300-400 αντί των 90 που υπάρχουν σήμερα. Αντίθετα, οι έλεγχοι σχετικά με το εκκοκκισμένο βαμβάκι θα είναι απαραίτητοι στο επίπεδο της εκκόκκισης και ο έλεγχος αυτός των ποσοτήτων των παραχθεισών ινών θα παραμείνει πάντοτε αναγκαίος στο μέτρο που η ενίσχυση χορηγείται για τις ποσότητες μη εκκοκκισμένου βάμβακος που τίθεται υπό έλεγχο, με μια διόρθωση ανάλογα με την απόδοση του εκκοκκισμού σε ίνες. Με εξαίρεση τις ΕΠ που αποτελούν συνεταυρισμούς εκκοκκισμού, ο εν λόγω δυναδικός χαρακτήρας των ελέγχων που εφαρμόζεται σε δύο διαφορετικά στάδια της δραστηριότητας του τομέα, θα προσθέσει προφανώς συμπληρωματικές περιπλοκές σε σχέση με το υφιστάμενο σύστημα.

Σε περίπτωση εμπορίας του εκκοκκισμένου βάμβακος από τις ΕΠ (περίπτωση α), οι ΕΠ θα έχουν την ευθύνη των μεταγενέστερων συμβατικών πράξεων πώλησης των ινών τους στη διεθνή αγορά και θα είναι κατά συνέπεια υπεύθυνες για την εξεύρεση των δυνητικών πελατών.

Σε περίπτωση που η σύζευξη και ο συνδυασμός των δύο μηχανισμών (αίτηση ενίσχυσης και συμβατική πράξη της πώλησης των ινών στη διεθνή αγορά) δεν επιτρέπει την επίτευξη του 95% της τιμής στόχου, θα είναι αδύνατον για τις ΕΠ να καταβάλουν την ελάχιστη τιμή στα μέλη τους χωρίς να θέσουν σε κίνδυνο την οικονομική τους βιωσιμότητα.

Στην περίπτωση που το εκκοκκιστήριο παραμείνει υπεύθυνο για την εμπορία των ινών στη διεθνή αγορά (περίπτωση β), δεν φαίνεται να είναι σκόπιμη η χορήγηση στην ΕΠ μιας ενίσχυσης η οποία εξαρτάται σαφώς άμεσα από τις διακυμάνσεις της παγκόσμιας τιμής στις οποίες η εν λόγω ένωση δεν εκτίθεται καθόλου.

Επιπλέον, η εναλλακτική αυτή λύση θα απαιτούσε να προβλεφθεί, στο πλαίσιο ενός κοινοτικού κανονισμού, η υποχρέωση για το εκκοκκιστήριο να καταβάλει στην ΕΠ κάποια τιμή που θα αντιστοιχεί στη διαφορά μεταξύ της ελάχιστης τιμής και της ενίσχυσης. Τούτο θα ισοδυναμούσε επομένως με επιβολή χρηματοδοτικού εμποδίου σε έναν εμπορευόμενο που δεν τυγχάνει κοινοτικής επιδότησης. Από νομική άποψη η υποχρέωση αυτή θα μπορούσε να εφαρμοστεί στο μέτρο που το εκκοκκιστήριο θα παρέμενε πάντοτε αναμειγμένο στη λειτουργία του καθεστώτος ενίσχυσης.

Πράγματι, η διαδικασία εκκοκκισμού θα αποτελεί πάντοτε απαραίτητο όρο για τη χορήγηση της ενίσχυσης στο μέτρο που η επιλέξιμη για ενίσχυση ποσότητα μη εκκοκκισμένου βάμβακος θα καθοριζότο ακόμα σε συνάρτηση με την απόδοση του εκκοκκισμού σε ίνες. Επιπλέον, το εκκοκκιστήριο θα επωφελείτο πάντοτε, στο πλαίσιο της λειτουργίας αυτής, από τη δυνατότητα αγοράς του κοινοτικού μη εκκοκκισμένου βάμβακος σε τιμή ανάλογη της παγκόσμιας τιμής, γεγονός που θα ήταν αδύνατο χωρίς το καθεστώς κοινοτικής ενίσχυσης.

Εντούτοις, από πρακτική άποψη, η υποχρέωση αυτή θα προσέκρουσε σε προβλήματα, ιδίως στο μέτρο που η εν λόγω διαφορά μεταξύ της ελάχιστης τιμής και της ενίσχυσης θα κυμαινόταν καθόλη τη διάρκεια της περιόδου

εμπορίας. Κατά συνέπεια, το εκκοκκιστήριο θα έπρεπε να αναπροσαρμόζει διαρκώς την τιμή που καταβάλλεται στην ΕΠ, γεγονός που φαίνεται ιδιαίτερα πολύπλοκο εφόσον η ενίσχυση καθορίζεται εκ των υστέρων.

Στο σύστημα αυτό, για τον υπολογισμό της απόδοσης του εκκοκκισμού θα πρέπει να ελέγχονται οι παραχθείσες ίνες από τα εκκοκκιστήρια. Για τους ίδιους λόγους με εκείνους που αναφέρονται σχετικά με τους χρηματοδοτικούς περιορισμούς, δεν πρέπει να υπάρχει από νομική άποψη κανένα εμπόδιο για την επιβολή των εν λόγω ελέγχων σε έναν εμπορευόμενο που δεν τυγχάνει κοινοτικής επιδότησης.

Στο πλαίσιο του εν λόγω συστήματος, υπάρχουν ωστόσο ενδείξεις ότι θα ήταν δυσχερείς οι έλεγχοι και οι κυρώσεις σε περίπτωση μη τήρησης των κοινοτικών ρυθμίσεων. Θα μπορούσαν να προβλεφθούν εθνικές κυρώσεις ή η θέσπιση ενός κανόνα έγκρισης των επιχειρήσεων και, κατά συνέπεια, η δυνατότητα αναστολής της εν λόγω έγκρισης.

Στο εν λόγω πλαίσιο ελέγχου και κυρώσεων, τα εκκοκκιστήρια θα μπορούσαν να στραφούν προς την αγορά μη εκκοκκισμένου ακατέργαστου βάμβακος εκτός της Κοινότητας.

3.3 Συμπεράσματα

Με βάση τα προαναφερθέντα επιχειρήματα, η εναλλακτική λύση α) για την εμπορία του εκκοκκισμένου βάμβακος από τις ΕΠ θα μπορούσε να προωθηθεί για ορισμένες εξ αυτών, ενώ η εναλλακτική λύση β) δεν φαίνεται να είναι δυνατόν να υλοποιηθεί. Ορισμένες ΕΠ οι οποίες έχουν συστήσει συνεταιρισμούς εκκοκκιστηρίων επωφελούνται, ήδη δυνάμει του σημερινού καθεστώτος από την είσπραξη της ενίσχυσης με μορφή της εναλλακτικής λύσης α).

Η εναλλακτική λύση α) εφαρμόζεται ήδη από ορισμένες ΕΠ που αποτελούν συνεταιρισμούς εκκοκκισμού. Πράγματι, ο εν λόγω συνεταιριστικός τομέας της εκκοκκίσης διασφαλίζει επί του παρόντος την εμπορία των ινών. Ως εκ τούτου είναι ο δικαιούχος της ενίσχυσης και κατά συνέπεια αποδίδει την ελάχιστη τιμή στα μέλη της.

Εντούτοις, είναι αμφίβολο ότι όλες οι ΕΠ (και ειδικότερα εκείνες που απομένει να δημιουργηθούν) θα διαθέτουν επαρκείς εμπειρίες για τη διαχείριση τόσο του συστήματος των αιτήσεων για τη θέση υπό έλεγχο, όσο και των αιτήσεων προκαταβολών και ενισχύσεων καθώς και για την ίδια την πώληση των ινών στην παγκόσμια αγορά. Όλες οι ΕΠ δεν θα δύνανται επομένως να ενταχθούν άμεσα και πλήρως στο σύστημα της περίπτωσης α). Ορισμένες ΕΠ θα μπορούσαν να επιτύχουν επαρκή βαθμό οργάνωσης, για άλλες όμως υπάρχει κίνδυνος να υπερισχύσει το οικονομικό προνόμιο του άμεσου δικαιούχου της ενίσχυσης σε σχέση με τη δημιουργία επαρκούς και αποτελεσματικής υποδομής.

Όσον αφορά την Ισπανία, το χαμηλό επί του παρόντος ποσοστό των παραγωγών που είναι μέλη των ΕΠ αναμένεται επίσης να αποτελέσει

μειονέκτημα για τη δημιουργία της εν λόγω διπλής δομής την οποία επιθυμούν οι ελληνικές αρχές.

Συνολικά, προτείνεται η διατήρηση του υφιστάμενου καθεστώτος ενίσχυσης μέσω των εκκοκκιστηρίων, όπως προβλέπεται από το πρωτόκολλο αριθ. 4, για τη διευκόλυνση της διαχείρισης και του ελέγχου του καθεστώτος. Στο πλαίσιο αυτό, θα μπορούσε να τροποποιηθεί αναλόγως το άρθρο 7 του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1554/95 του Συμβουλίου. Πράγματι, η διάταξη αυτή προβλέπει προς το πρὸν ότι, στην περίπτωση που τα εκκοκκιστήρια εκκοκκίζουν για λογαριασμό ενός μεμονωμένου ή συνδεδεμένου παραγωγού, οι συγκεκριμένες επιχειρήσεις πρέπει να υποβάλουν δήλωση στην οποία να διευκρινίζονται οι όροι υπό τους οποίους πραγματοποιείται η εκκόκκιση και πρέπει να αποδίδουν την ενίσχυση στους παραγωγούς. Πρόκειται ωστόσο, στην περίπτωση αυτή, για την ενίσχυση και όχι για την ελάχιστη τιμή. Οι νέες ρυθμίσεις του Συμβουλίου θα μπορούσαν να διευκρινίσουν το γεγονός ότι, στην περίπτωση που η ενίσχυση επιστρέφεται στην ΕΠ, η εν λόγω ένωση παραγωγών πρέπει να διασφαλίζει την καταβολή της ελάχιστης τιμής στους μεμονωμένους παραγωγούς, έτσι ώστε να εκπληρώνονται οι υποχρεώσεις σχετικά με την ελάχιστη τιμή, οι οποίες αναφέρονται στο πρωτόκολλο.

Στο πλαίσιο μελλοντικού προβληματισμού για τη συνολική λειτουργία του καθεστώτος ενίσχυσης για το βαμβάκι, που θα μπορούσε να περιλαμβάνει και τροποποιήσεις ουσιαστικότερες από τις προβλεπόμενες στο στάδιο της παρούσας έκθεσης, θα τεθεί το θέμα της σκοπιμότητας σταθεράς ενίσχυσης (ανά εκτάριο ή ανά τόνο) που θα καταβάλεται απευθείας στον παραγωγό χωρίς τη μεσολάβηση των ομάδων παραγωγών. Η επιλογή αυτή όπως εφαρμόζεται σήμερα στον τομέα του καπνού και του ελαιολάδου θα καταργούσε την έννοια της ελάχιστης τιμής καθώς επίσης και τις δυσχέρειες που συνδέονται με τη διαχείριση των αιτήσεων ενίσχυσης, ιδίως όταν η ενίσχυση καθορίζεται εκ των υστέρων. Ωστόσο, θα μπορούσε να παράσχει τη δυνατότητα μεγαλύτερης διακύμανσης των εισοδημάτων των παραγωγών λόγω του ευμετάβλητου χαρακτήρα της τιμής στην παγκόσμια αγορά.

4. ΠΕΡΙΦΕΡΕΙΟΠΟΙΗΣΗ ΤΩΝ ΚΥΡΩΣΕΩΝ

4.1 Υπενθύμιση του ελληνικού αιτήματος και της αιτιολόγησής του

Το αρχικό ελληνικό αίτημα συνίστατο στο να προβλεφθεί η δυνατότητα κατανομής της υφιστάμενης εθνικής εγγυημένης ποσότητας που χορηγείται στην Ελλάδα, με βάση τις διάφορες περιφέρειες παραγωγής που τη συνθέτουν.

Εξάλλου, εξητείτο η δυνατότητα εφαρμογής ανάλογης ρήτηρας με εκείνη που παραχωρήθηκε στη Γερμανία στο πλαίσιο του καθεστώτος των ελαιούχων φυτών, δηλαδή οι κυρώσεις που επιβάλλονται σε εθνικό επίπεδο και προκύπτουν από τον μηχανισμό σταθεροποίησης, να είναι δυνατόν να προσαρμόζονται, με αίτημα του ενδιαφερομένου κράτους μέλους, σε περιφερειακό επίπεδο.

Στόχος ήταν η παροχή δυνατότητας διαφοροποίησης των περιφερειακών κυρώσεων εφόσον η στάθμισή τους αντιστοιχεί στις συνολικές εθνικές

κυρώσεις. Τούτο θα επέτρεπε την αποθάρρυνση των παραγωγών που είναι εγκατεστημένοι σε μη παραδοσιακές περιφέρειες παραγωγής και, ως εκ τούτου, τη στήριξη εκείνων που είναι εγκατεστημένοι στις παραδοσιακές περιφέρειες όπου κατά το παρελθόν πραγματοποιήθηκαν σημαντικές επενδύσεις. Ένας άλλος στόχος ήταν η ενθάρρυνση της εναλλαγής καλλιεργειών και, ως εκ τούτου, η αποτελεσματικότερη περιβαλλοντική διαχείριση των αποθεμάτων νερού, καθώς και η ικανοποιητικότερη διατήρηση του εδάφους.

Λαμβάνοντας υπόψη το γεγονός ότι η πρώτη αυτή εναλλακτική λύση θα μπορούσε να οδηγήσει σε σημαντικές κυρώσεις για ορισμένες περιφέρειες, οι ελληνικές αρχές τροποποίησαν ουσιαστικά το αίτημά τους και ζητούν στο εξής τον καθορισμό μεμονωμένης ποσόστωσης παραγωγής σε συνάρτηση με κάθε παραγωγό.

Στο νέο αυτό καθεστώς, η ισοδύναμη με την ποσόστωση παραγωγή θα ετύγχανε πλήρους ενίσχυσης χωρίς καμία επιβολή κυρώσεων, ενώ η παραγωγή που θα ευρίσκετο κάτω από το επίπεδο της ποσόστωσης δεν θα ετύγχανε επιδότησης και θα αμειβόταν από την ελεύθερη αγορά.

Τα επίπεδα μεμονωμένων ποσοστώσεων θα καθορίζονταν λαμβάνοντας υπόψη διάφορα κριτήρια, όπως η σχετική έκταση και το περιφερειακό επίπεδο επενδύσεων. Εξάλλου, θα υπόκειντο σε ετήσια επανεξέταση.

Είναι προφανές ότι το σύνολο των μεμονωμένων ποσοστώσεων ανά παραγωγό θα έπρεπε να αντιστοιχεί στην ισχύουσα εθνική εγγυημένη ποσότητα που χορηγείται στην Ελλάδα (782.000 τόνοι). Εντούτοις, οι ελληνικές αρχές εκτιμούν ότι θα έπρεπε να αυξηθεί η εν λόγω ΕΕΠ.

4.2 Ανάλυση των σχεδιαζόμενων τροποποιήσεων

4.2.1 Αρχική πρόταση

Από την περιφερειακή ανακατανομή της συνολικής εθνικής εγγυημένης ποσότητας για την Ελλάδα προκύπτουν, ανάλογα με τις υπερβάσεις της παραγωγής σε κάθε περιφέρεια, διαφορετικές μειώσεις ανά περιφέρεια, διαφορετικά επίπεδα ενίσχυσης ανά περιφέρεια και, ως εκ τούτου, διαφορετικές ελάχιστες τιμές ανά περιφέρεια. Κατά συνέπεια, απαιτείται να προβλεφθούν επίσης διαφορετικές προκαταβολές επί των ενισχύσεων ανά περιφέρεια, με βάση περιφερειακές εκτιμήσεις της παραγωγής.

Ο μηχανισμός δημοσιονομικής ανακατανομής, ο οποίος προβλέπεται όταν οι δαπάνες είναι μικρότερες από 770 εκατ. ECU, απαιτεί μια κατανομή σε περιφερειακή κλίμακα.

Τα προαναφερθέντα εμπόδια καθιστούν δυσχερέστερη τη διαχείριση του καθεστώτος χορήγησης ενισχύσεων. Τα προβλήματα αυτά υφίστανται διότι οι περιφερειακές αναφορές αντιστοιχούν στα επίπεδα παραγωγής και όχι έκτασης. Επιπλέον, ένα σύστημα περιφερειακής κατανομής με βάση το επίπεδο

παραγωγής, δύναται να οδηγήσει σε μεταφορά της παραγωγής από τη μία περιφέρεια στην άλλη.

4.2.2 Νέα πρόταση

Ένα σύστημα μεμονωμένων ποσοστώσεων ενέχει τους ίδιους κινδύνους μεταφοράς της παραγωγής όπως συμβαίνει μεταξύ περιφερειών, στην περίπτωση όμως αυτή πρόκειται για μεταφορές μεταξύ παραγωγών. Εξάλλου, αναμένεται να ανακύψουν ανάλογα προβλήματα με εκείνα που διαπιστώθηκαν στον τομέα των γαλακτοκομικών ποσοστώσεων ή στον τομέα του σκληρού σίτου: Δυσκίνητη ατομική διαχείριση και περίπλοκοι έλεγχοι.

Στην περίπτωση του καθεστώτος "σκληρός σίτος", το σύστημα ενίσχυσης προέβλεπε ατομικά δικαιώματα συνδεδεμένα με την έκταση. Λόγω των ιδιαίτερων δυσχερειών εφαρμογής, το Συμβούλιο απεφάσισε πρόσφατα την κατάργηση του εν λόγω συστήματος ατομικών δικαιωμάτων ανά έκταση, για να αντικατασταθεί από ένα σύστημα βασισμένο στην μέγιστη εγγυημένη ποσότητα (ΜΕΠ).

Η εφαρμογή των μεμονωμένων ποσοστώσεων ανά παραγωγό και η χορήγηση της ενίσχυσης στις ενώσεις παραγωγών δημιουργεί ένα πρόβλημα συνέπειας αλλά και ελέγχου, δεδομένου του προφανούς κινδύνου μεταφοράς της παραγωγής μεταξύ των παραγωγών της ίδιας ένωσης, ή ακόμα και μεταξύ ενώσεων παραγωγών.

Η ετήσια αναθεώρηση των μεμονωμένων ποσοστώσεων με κριτήρια κατανομής τα οποία, στη φάση αυτή, δεν έχουν καθοριστεί σαφώς, προσθέτει απλώς συμπληρωματικά προβλήματα.

Η ατομική κατανομή της παραγωγής θα πρέπει να δημιουργήσει δύο είδη βάμβακος, (το επιδοτούμενο βαμβάκι και το μη επιδοτούμενο) τόσο σε επίπεδο παραγωγού όσο και σε επίπεδο εκκοκκιστηρίου. Ο έλεγχος του συστήματος δεν θα είναι απλός και κάθε εμπορευόμενος θα πρέπει να τηρεί χωριστά λογιστικά βιβλία ανάλογα με το είδος του βάμβακος. Εξάλλου, το υφιστάμενο σύστημα προσαρμογής, προς τα άνω ή προς τα κάτω, των ποσοτήτων μη εκκοκκισμένου βάμβακος που είναι επιλέξιμες για ενίσχυση, με βάση την απόδοση της εκκόκκισης σε ίνες, δεν θα ήταν σε ορισμένες περιπτώσεις αποτελεσματικότερο. Πράγματι, η προσαρμογή προς τα άνω δεν θα ήταν δυνατόν να εφαρμοστεί εφόσον το αποτέλεσμά της θα υπερέβαινε τα όρια της εγκριθείσας ποσόστωσης.

Το καθεστώς αυτό σύμφωνα με το οποίο υπάρχουν δύο κατηγορίες βάμβακος (η πρώτη με πλήρη ενίσχυση χωρίς οποιεσδήποτε κυρώσεις και η δεύτερη χωρίς ενίσχυση), προϋποθέτει εξάλλου ουσιαστική τροποποίηση του καθεστώτος, δεδομένου ότι δεν θα ήταν πλέον απαραίτητο να πραγματοποιηθεί εκτίμηση της παραγωγής, ούτε πληρωμή της προκαταβολής και του υπολοίπου των ενισχύσεων.

4.3 Συμπεράσματα

Η αρχική περίπτωση της περιφερειακής κατανομής της ΕΕΠ δημιουργεί προβλήματα όσον αφορά τη διαχείριση και τον έλεγχο του καθεστώτος χορήγησης ενισχύσεων. Οδηγεί αναπόφευκτα σε επίπεδα στήριξης και πληρωμής που ποικίλλουν ανάλογα με τις περιφέρειες. Δύναται επίσης να οδηγήσει σε περιφερειακές μεταφορές της παραγωγής.

Από τα προαναφερθέντα επιχειρήματα, προκύπτει ότι αιτιολογείται η πλήρης απόρριψη της εναλλακτικής λύσης των μεμονωμένων ποσοστώσεων που κατανέμονται σε ετήσια βάση, ιδίως για να μην καταστούν πιο πολύπλοκοι οι έλεγχοι, πράγμα το οποίο, θα αποδυνάμωνε την αποτελεσματικότητά τους., ενώ το Ελεγκτικό Συνέδριο, το Συμβούλιο και το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο επιθυμούν το αντίθετο.

Με βάση τα προαναφερθέντα επιχειρήματα, υπάρχουν ενδείξεις ότι αιτιολογείται η πλήρης απόρριψη της εναλλακτικής λύσης που αφορά τις μεμονωμένες ποσοστώσεις που κατανέμονται σε ετήσια βάση.

Μια απλούστερη δυνατότητα αποφυγής της επέκτασης της καλλιέργειας βάμβακος σε ολόκληρη την Ελλάδα θα ήταν να εφαρμοστεί εν μέρει το πρότυπο που ισχύει επί του παρόντος για τον σκληρό σίτο. Θα πρέπει να οριοθετηθούν παραδοσιακές ζώνες παραγωγής, όπου το καθεστώς χορήγησης ενίσχυσης εφαρμόζεται καθ'ολοκληρία και μη παραδοσιακές ζώνες παραγωγής, όπου το σύστημα στήριξης δεν θα εφαρμόζεται καθόλου.

Εάν εγκριθεί το καθεστώς αυτό, αναμένεται να βασιστεί στην ενίσχυση των ελέγχων των καλλιεργούμενων με βαμβάκι εκτάσεων, καθώς και των δηλώσεων που αφορούν τις εκτάσεις και που συνοδεύουν το βαμβάκι που παραδίδεται στα εκκοκκιστήρια. Επομένως, το σύστημα θα καθίστατο οπωσδήποτε πολύπλοκο. Η θέσπιση των εν λόγω διατάξεων θα απαιτούσε προσαρμογή των βασικών ρυθμίσεων.

Για να παρασχεθεί δυνατότητα κάποιας περιφερειακής κατανομής, με παράλληλη αποφυγή του μειονεκτήματος της μεταφοράς της παραγωγής μεταξύ περιφερειών, η λύση θα ήταν να κυμανθεί η στήριξη ανάλογα με τις εκτάσεις. Πρόκειται ωστόσο για μια εναλλακτική λύση η οποία δεν αντιστοιχεί στο σύστημα που επιθυμούν οι ελληνικές αρχές και δεν δύναται να εφαρμοστεί χωρίς τροποποίηση των βασικών αρχών του υφισταμένου καθεστώτος.

Όσον αφορά την Ισπανία, η έννοια της περιφερειοποίησης των κυρώσεων δεν έχει προφανώς την ίδια βαρύτητα, στο μέτρο που η ισπανική παραγωγή βάμβακος είναι ήδη συγκεντρωμένη στην Ανδαλουσία με συνήθη αναλογία 95%.

5. ΥΠΟΛΟΓΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΕΚΤΙΜΗΘΕΙΣΑΣ ΠΑΡΑΓΩΓΗΣ

Οι ελληνικές αρχές ορθά κρίνουν ότι το νέο αίτημά τους όσον αφορά την περιφερειοποίηση των κυρώσεων (μεμονωμένες ποσοστώσεις) καταργεί το τρίτο

και το τέταρτο αίτημά τους. Πράγματι, στο μέτρο που οι κυρώσεις σχετικά με την έκπτωση θα είναι στο εξής μηδενικές, δεν απαιτείται πλέον ο υπολογισμός των προκαταβολών με βάση την εκτιμηθείσα παραγωγή, που δεν θα είχε πλέον λόγο ύπαρξης.

Εντούτοις, τα δύο τελευταία σημεία, που δεν είναι δυνατόν να διαχωριστούν, δεδομένου ότι αφορούν τις λεπτομέρειες εφαρμογής σχετικά με την πληρωμή των προκαταβολών, εξετάζονται κατωτέρω.

5.1 Υπενθύμιση του ελληνικού αιτήματος και της αιτιολόγησής του

Το αρχικό ελληνικό αίτημα συνίσταται στο να επιτραπεί μεγαλύτερος βαθμός ελαστικότητας όσον αφορά τις δύο παραμέτρους που επηρεάζουν τον υπολογισμό των προκαταβολών. Αφενός, θα πρέπει να προβλεφθεί ένα νομικό πλαίσιο που να επιτρέπει την επανεκτίμηση της παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας, και αφετέρου θα πρέπει να μειωθεί το ποσοστό κατά το οποίο η εκτιμηθείσα παραγωγή αυξήθηκε (7,5% αντί του 15%).

Σύμφωνα με το ελληνικό αίτημα, η επανεκτίμηση της παραγωγής πρέπει να πραγματοποιείται το αργότερο κατά τις 10 τελευταίες ημέρες του Οκτωβρίου και θα μπορούσε, ενδεχομένως, να αφορά υψηλότερο επίπεδο παραγωγής σε σχέση με την πρώτη εκτίμηση.

Ο βασικός στόχος είναι η κατά το δυνατόν προσέγγιση, κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας, της πραγματικότητας σχετικά με την οριστική παραγωγή και τούτο κατά τρόπο που να χορηγείται στο δικαιούχο της ενίσχυσης ένα αρχικό ποσό που να πλησιάζει όσο το δυνατόν περισσότερο το ποσό που θα δικαιούται οριστικά.

5.2 Ανάλυση των σχεδιαζόμενων τροποποιήσεων

Η εκτίμηση και η επανεκτίμηση της παραγωγής κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας (σε περίπτωση μείωσης) και η μείωση της επαύξησής τους (7,5%) συμβάλλει στη μείωση της διαφοράς μεταξύ της προσωρινής και της οριστικής έκπτωσης. Κατά συνέπεια, τα επίπεδα των προκαταβολών είναι υψηλότερα κατά τη διάρκεια της περιόδου εμπορίας και το προς είσπραξη υπόλοιπο κατά το τέλος της περιόδου εμπορίας είναι μικρότερο.

Οι δικαιούχοι των προκαταβολών θα δύνανται επομένως να καταβάλουν ταχύτερα την ελάχιστη τιμή στους παραγωγούς, ιδίως εφόσον οι εν λόγω δικαιούχοι είναι ενώσεις παραγωγών, όπως επιθυμούν οι ελληνικές αρχές.

Εντούτοις, κατά την πρώτη εκτίμηση που πραγματοποιήθηκε πριν από την έναρξη της περιόδου εμπορίας, ένα περιθώριο 7,5% ενέχει δημοσιονομικούς κινδύνους, που δεν είναι αμελητέοι, στο μέτρο που οι χορηγηθείσες προκαταβολές θα μπορούσαν να είναι κατά το τέλος της περιόδου εμπορίας, μεγαλύτερες από τις οριστικές ενισχύσεις.

Κατά το τέλος Οκτωβρίου, οι δραστηριότητες εκκόκκισης είναι ιδιαίτερα έντονες και η αξιοπιστία της επανεκτίμησης της οριστικής παραγωγής παραμένει χαμηλή. Επομένως, η εφαρμογή ενός περιθωρίου 7,5% θα συνεπάγετο έναν απαράδεκτο δημοσιονομικό κίνδυνο. Κατά συνέπεια, θα πρέπει να διατηρηθεί το περιθώριο του 15% στη δεύτερη αυτή εκτίμηση, γεγονός που θα μείωνε τις επιπτώσεις επί των νέων προκαταβολών που θα προέκυπταν.

Στο σύστημα αυτό, οι δικαιούχοι της ενίσχυσης θα εισέπρατταν:

- από τις 16 Οκτωβρίου, μια προκαταβολή με βάση την πρώτη εκτίμηση της παραγωγής, επαυξημένη κατά 15% (πριν από την έναρξη της περιόδου εμπορίας)
- στη συνέχεια, από τις αρχές του Νοεμβρίου, μια προκαταβολή (ελάχιστα υψηλότερη) υπολογισθείσα με βάση την επανεκτίμηση της παραγωγής, πάντοτε επαυξημένη κατά 15% και, όσον αφορά τις προκαταβολές που αναφέρονται στην πρώτη περίπτωση, ένα μικρό αναδρομικό συμπλήρωμα,
- το υπόλοιπο κατά το τέλος της περιόδου εμπορίας.

Η διαδοχή αυτή των διαφορετικών πληρωμών αποτελεί ωστόσο πηγή προβλημάτων και διοικητικών σφαλμάτων, ενώ η διαφορά των προκαταβολών θα κατέληγε να είναι μικρή στις περισσότερες περιπτώσεις.

5.3 Συμπεράσματα

Για να μειωθεί όσο το δυνατόν περισσότερο ο δημοσιονομικός κίνδυνος, θα μπορούσε να προβλεφθεί ο υπολογισμός των προκαταβολών σε δύο στάδια:

- το πρώτο θα συνίσταται στη διατήρηση της εκτιμηθείσας παραγωγής πριν από την έναρξη της περιόδου εμπορίας, με παράλληλη διατήρηση του ποσοστού επαύξεσης του 15%.
- το δεύτερο, θα συνίσταται στην επανεκτίμηση της παραγωγής σε αρκετά προχωρημένο συνήθως στάδιο της βασικής περιόδου της θέσης υπό έλεγχο (τέλος Νοεμβρίου) λόγω των μεγαλύτερων εγγυήσεων που θα παρέχονταν ως προς τη νέα εκτίμηση της παραγωγής, και επαύξηση χαμηλότερη.

Η αναβολή της δεύτερης εκτίμησης παραγωγής για τα τέλη Νοεμβρίου θα επέτρεπε τη δημιουργία ικανοποιητικότερων συνθηκών αμοιβής για τους εμπορευόμενους τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ισπανία, ενώ θα προστατεύονταν τα δημοσιονομικά συμφέροντα. Εντούτοις, στο σύστημα αυτό, εξακολουθούν να υφίστανται τα προβλήματα που αφορούν την πληρωμή των δύο προκαταβολών.

Για να αποφευχθούν οι πολλαπλές προκαταβολές και τα διοικητικά προβλήματα που συνεπάγονται, θα πρέπει να προβλεφθεί η πληρωμή μίας και μόνο προκαταβολής από τις 16 Δεκεμβρίου, αντί της 16ης Οκτωβρίου, με βάση την

εκτιμηθείσα παραγωγή κατά τα τέλη Νοεμβρίου και επανυξημένη κατά ποσοστό μικρότερο του 15%.

Οι τροποποιήσεις αυτές θα απαιτούσαν την προσαρμογή του κανονισμού (ΕΚ) αριθ. 1554/95 του Συμβουλίου για τον καθορισμό των γενικών κανόνων του καθεστώτος ενίσχυσης για το βαμβάκι.

6. ΓΕΝΙΚΑ ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ

Η παρούσα έκθεση έχει ως βασικό στόχο να παράσχει τη δυνατότητα στο Συμβούλιο να κατανοήσει τις επιπτώσεις των τεσσάρων τροποποιήσεων που επιθυμούν οι ελληνικές αρχές σε σχέση με την υφιστάμενη κατάσταση, ενώ όλες οι άλλες λεπτομέρειες του καθεστώτος ενίσχυσης παραμένουν αμετάβλητες.

Θα μπορούσαν να μελετηθούν άλλες τροποποιήσεις του καθεστώτος για την αμεσότερη συμμετοχή των παραγωγών στη διαδικασία χορήγησης κοινοτικών ενισχύσεων. Ωστόσο, οι τροποποιήσεις αυτές θα ήταν θεμελιώδεις. Θα είχαν ως συνέπεια τον προσανατολισμό προς την κατ'εξαποκοπήν ενίσχυση (ανά εκτάριο ή ανά τόνο) με ουσιαστικές συνέπειες στις διακυμάνσεις των εισοδημάτων λόγω των τιμών αγοράς και με συνέπειες στο έλεγχο της ποσότητας και της ποιότητας της παραγωγής. Η μελέτη τέτοιων επιλογών πρέπει να ενταχθεί στο πλαίσιο του προβληματισμού που για τη συνολική λειτουργία του καθεστώτος, στο οποίο εντάσσεται και έκθεση προς το Συμβούλιο και το Κοινοβούλιο, η οποία προβλέπεται να υποβληθεί πριν από την 1η Αυγούστου 1999.

Όσον αφορά τη χορήγηση της ενίσχυσης στις ενώσεις παραγωγών, η υφιστάμενη δομή τους τόσο στην Ελλάδα όσο και στην Ισπανία δεν φαίνεται να επιτρέπει στις περισσότερες εξ αυτών να αντιμετωπίσουν άμεσα τα προβλήματα που πρέπει αναπόφευκτα να επιλύσει ο δικαιούχος της ενίσχυσης από άποψη διαχείρισης της θέσης υπό έλεγχο, των προκαταβολών και των ιδίων των ενισχύσεων.

Η εναλλακτική λύση σύμφωνα με την οποία, πριν από την είσπραξη της ενίσχυσης από την ένωση παραγωγών, η εμπορία των ινών θα εξασφαλιζέτο από τα εκκοκκιστήρια, θα συνεπάγετο ως αντιστάθμισμα την υποχρέωση να καταβληθεί κάποια τιμή στην ένωση παραγωγών. Η εναλλακτική αυτή λύση δεν συνιστάται διότι θα δημιουργούσε προβλήματα ελέγχου και επιβολής κυρώσεων, καθώς επίσης και συνέπειας, σε σχέση με τη βασική αρχή των άμεσων πληρωμών (deficiency payment).

Η άλλη εναλλακτική λύση σύμφωνα με την οποία η εμπορία των ινών θα ανατίθετο στις ίδιες τις ενώσεις παραγωγών (όπως συμβαίνει ήδη στην Ελλάδα με τις ενώσεις παραγωγών που αποτελούν συνεταιρισμούς εκκόκκισης), θα μπορούσε να προωθηθεί. Στην περίπτωση αυτή, θα πρέπει να ενισχυθεί μια ισχύουσα κανονιστική διάταξη σύμφωνα με την οποία το εκκοκκιστήριο καταβάλλει την ενίσχυση στους μεμονωμένους ή συνδεδεμένους παραγωγούς εφόσον προβαίνει στην εκκόκκιση για λογαριασμό τους. Οι νέες ρυθμίσεις του Συμβουλίου θα μπορούσαν επομένως να θεσπίσουν, για την εκπλήρωση των

υποχρεώσεων πληρωμής της ελάχιστης τιμής που αναφέρονται στο πρωτόκολλο, την υποχρέωση για τις ενώσεις παραγωγών να καταβάλλουν μια ελάχιστη τιμή στα μέλη τους. Υπό τις συνθήκες αυτές οι ενώσεις παραγωγών θα απέφευγαν όλα τα προβλήματα που αφορούν τη διαχείριση της ενίσχυσης από τα εκκοκκιστήρια. Επιπλέον, οι ενώσεις παραγωγών που πραγματοποιούν οι ίδιες την εκκόκκιση, θα εξακολουθήσουν, όπως και σήμερα, να εισπράττουν και να διαχειρίζονται την ενίσχυση.

Η θέσπιση ενός καθεστώτος μεμονωμένων ποσοστώσεων με σκοπό τη διατήρηση της καλλιέργειας στις παραδοσιακές ζώνες παραγωγής, δημιουργεί πολλά προβλήματα ελέγχου και διαχείρισης, τα οποία δεν συμβιβάζονται με τις αρχές του ισχύοντος καθεστώτος ενίσχυσης. Η περιφερειοποίηση της εθνικής εγγυημένης ποσότητας προϋποθέτει πολλά επίπεδα ενίσχυσης και επομένως δημιουργεί πρόβλημα ως προς τον έλεγχο των περιφερειακών μεταφορών της παραγωγής. Εντούτοις, θα πρέπει να αντιμετωπισθεί το ενδεχόμενο να εφαρμοσθεί η αρχή που ισχύει επί του παρόντος για το σκληρό σίτο και να οριοθετηθούν, με κανονισμό του Συμβουλίου, οι μη παραδοσιακές ζώνες παραγωγής οι οποίες δεν θα επωφελούνται από το καθεστώς ενίσχυσης.

Όσον αφορά τους κανόνες σχετικά με την πληρωμή των προκαταβολών, η βελτίωση της εκτίμησης της παραγωγής απαιτεί μια επανεκτίμηση σε προχωρημένο συνήθως στάδιο της βασικής περιόδου της θέσης υπό έλεγχο (δηλαδή κατά τα τέλη Νοεμβρίου). Στην περίπτωση αυτή, η επαύξηση της επανεκτιμηθείσας παραγωγής κατά ποσοστό μικρότερο του 15%, δύναται να χρησιμοποιηθεί για τον υπολογισμό της προκαταβολής επί της ενίσχυσης, χωρίς να δημιουργηθούν δημοσιονομικοί κίνδυνοι. Εξάλλου για να αποφευχθούν οι πολλαπλές προκαταβολές και οι διοικητικές περιπλοκές τις οποίες συνεπάγονται, θα πρέπει να προβλεφθεί η αναβολή της ίδιας της πληρωμής των προκαταβολών κατά δύο μήνες. Οι μεταβολές αυτές προϋποθέτουν τροποποίηση των γενικών κανόνων που έχουν θεσπισθεί από το Συμβούλιο.

Σφαιρικά, τα συμπεράσματα που εξάγονται από την παρούσα έκθεση είναι τα εξής:

- η διατήρηση της χορήγησης ενίσχυσης σε επίπεδο εκκοκκιστηρίου, ιδιωτικού ή συλλογικού και η διευκρίνιση των δυνατοτήτων πληρωμής της ελάχιστης τιμής στην περίπτωση εκκόκκισης για λογαριασμό των ενώσεων παραγωγών·
- αποφυγή της θέσπισης μεμονωμένων ποσοστώσεων παραγωγής και πρόβλεψη της δυνατότητας γεωγραφικής συγκέντρωσης του δικαιώματος για ενίσχυση·
- πρόβλεψη της πληρωμής μιας μόνο προκαταβολής επί της ενίσχυσης, με βάση μια ικανοποιητικότερη εκτίμηση της παραγωγής που θα πραγματοποιείται αργότερα, πράγμα που μπορεί να δικαιολογήσει την προσαύξησή της κατά ποσοστό χαμηλότερο του 15%.

Μετά από τις συζητήσεις που θα διεξαχθούν επί της παρούσας έκθεσης στο πλαίσιο του Συμβουλίου, οι ανωτέρω προτάσεις θα μπορούσαν να αποτελέσουν το αντικείμενο νομοθετικών προτάσεων που θα ήταν δυνατόν να εφαρμοστούν κατά την προσεχή περίοδο εμπορίας 1998/99. Οι εν λόγω προτάσεις δεν

συνεπάγονται συμπληρωματικές δαπάνες για τον προϋπολογισμό της Κοινότητας.

ISSN 0254-1483

COM(98) 10 τελικό

ΕΓΓΡΑΦΑ

GR

03 10 17

Αριθ. καταλόγου : CB-CO-98-006-GR-C

ISBN 92-78-30058-6

Υπηρεσία Επισήμων Εκδόσεων των Ευρωπαϊκών Κοινοτήτων

L-2985 Λουξεμβούργο